

Άρθρο 65 παράγραφος 3 - Πληροφορίες σχετικά με τον τρόπο προσδιορισμού, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, των αποτελεσμάτων των δικαστικών αποφάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 65 παράγραφος 2 του κανονισμού.

Η συμμετοχή τρίτων σε αστική δίκη διέπεται από τα άρθρα 78-81 του νόμου για την πολιτική δικονομία. Σύμφωνα με την πρώτη παράγραφο του άρθρου 78 του νόμου, τρίτος σε αστική δίκη είναι φυσικό ή νομικό πρόσωπο του οποίου τα δικαιώματα ή οι υποχρεώσεις σε σχέση με έναν από τους διαδίκους μπορούν να επηρεαστούν από την απόφαση στη συγκεκριμένη υπόθεση. Η συμμετοχή του τρίτου στη διαδικασία ενώπιον των δικαστηρίων αποσκοπεί στη διευκόλυνση της πλήρους διαλεύκανσης των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης και στη διασφάλιση της αποτελεσματικότητας της διαδικασίας, παρέχοντας στον τρίτο τη δυνατότητα να δώσει εξηγήσεις και να εκφράσει την άποψή του σχετικά με τους ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν. Εάν ένα πρόσωπο που θα μπορούσε να συμμετάσχει ως τρίτος σε μια υπόθεση δεν ασκήσει παρέμβαση, τούτο δεν στερεί από το εν λόγω πρόσωπο τα δικαιώματά του καθ' οιονδήποτε άλλο τρόπο ούτε το εμποδίζει να υπερασπιστεί τα συμφέροντά του ασκώντας αυτοτελή αγωγή. Σημειωτέον, ωστόσο, ότι η παρέμβαση τρίτου σε μια υπόθεση ενδέχεται να επηρεάσει την επίλυση της διαφοράς στην αρχική αγωγή. Τούτο είναι σημαντικό, για παράδειγμα, στην περίπτωση εκδίκασης μεταγενέστερης αγωγής αποζημίωσης δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τους εθνικούς κανόνες πολιτικής δικονομίας της Λετονίας, τυχόν μεταγενέστερη αγωγή μπορεί να εκδικασθεί μόνο μετά την εκδίκαση της αρχικής αγωγής, τα δε πραγματικά περιστατικά που έγιναν δεκτά στο σκεπτικό της απόφασης επί της αρχικής αγωγής δεν μπορούν να εξεταστούν εκ νέου από το δικαστήριο.

Μπορεί να επιτραπεί σε τρίτους να παρέμβουν στην υπόθεση, έως ότου ολοκληρωθούν οι διαδικασίες επί της ουσίας ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου. Μπορούν επίσης να κληθούν να συμμετάσχουν στη διαδικασία κατόπιν αιτήματος ενός εκ των διαδίκων ή του εισαγγελέα. Ανάλογα με τη φύση και τον βαθμό του έννομου συμφέροντός τους, οι τρίτοι χαρακτηρίζονται ως α) τρίτοι με αυτοτελή αξίωση· ή β) ως τρίτοι χωρίς αυτοτελή αξίωση. Οι τρίτοι που εγείρουν αυτοτελή αξίωση σε σχέση με το αντικείμενο της διαφοράς μπορούν να ζητήσουν να παρέμβουν: καταρχήν η αυτοτελής αξίωσή τους στρέφεται τόσο κατά του εναγομένου όσο και κατά του ενάγοντα. Έχουν τα ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις με τον ενάγοντα (βλέπε άρθρο 79 του νόμου για την πολιτική δικονομία). Η θέση του τρίτου που εγείρει αυτοτελή αξίωση διαφέρει από εκείνη του προσθέτως παρεμβαίνοντα ή του συνενάγοντα, διότι οι απαιτήσεις των εν λόγω διαδίκων δεν στρέφονται εναντίον αλλήλων, ενώ η ικανοποίηση της αξίωσης του τρίτου θα απέκλειε κατ' αρχήν την ικανοποίηση της αξίωσης του ενάγοντα.

Οι τρίτοι που δεν εγείρουν αυτοτελή αξίωση σε σχέση με το αντικείμενο της διαφοράς μπορούν να παρέμβουν είτε υπέρ του ενάγοντα είτε υπέρ του εναγομένου, εάν η απόφαση επί της διαφοράς ενδέχεται να επηρεάσει τα δικαιώματα ή τις υποχρεώσεις του παρεμβαίνοντα έναντι ενός εκ των διαδίκων. Οι τρίτοι που δεν εγείρουν αυτοτελή αξίωση έχουν τα ίδια δικονομικά δικαιώματα και υποχρεώσεις με τους διαδίκους με τη διαφορά ότι δεν μπορούν να μεταβάλουν τους λόγους επί τους οποίους θεμελιώνουν την αξίωσή τους ή το αντικείμενο της διαφοράς, να αυξήσουν ή να μειώσουν την έκταση της αξίωσης, να αποσύρουν την αγωγή, να αναγνωρίσουν απαιτήσεις, να συνάψουν διακανονισμούς ή να ζητήσουν την εκτέλεση της απόφασης του δικαστηρίου. Στις αιτήσεις προσεπίκλησης τρίτων και στις αιτήσεις που υποβάλλουν τρίτοι ζητώντας να παρέμβουν είτε υπέρ του ενάγοντα είτε υπέρ του εναγομένου, θα πρέπει να εκτίθενται οι λόγοι για την προσεπίκληση του τρίτου ή για τη χορήγηση σ' αυτόν της άδειας να παρέμβει στην υπόθεση (άρθρο 80 του νόμου για την πολιτική δικονομία). Οι τρίτοι που δεν εγείρουν αυτοτελή αξίωση συνήθως παρεμβαίνουν σε υποθέσεις στις οποίες υπάρχει πιθανότητα ένας από τους διαδίκους να αξιώσει στη συνέχεια αποζημίωση από αυτούς, είτε σε συναφείς υποθέσεις, είτε σε υποθέσεις στις οποίες ο ίδιος ο τρίτος ενδέχεται να ασκήσει μεταγενέστερη αγωγή, ανάλογα με την έκβαση της αρχικής αγωγής.

Έπεται, κατά συνέπεια, από τις διατάξεις των άρθρων 78-81 του νόμου για την πολιτική δικονομία, ότι η απόφαση σε μια υπόθεση στην οποία συμμετέχει τρίτος είναι δεσμευτική γι' αυτόν και ότι η απόφαση μπορεί να εκτελεστεί έναντι του τρίτου (ή ο τρίτος μπορεί να ζητήσει την εκτέλεση της δικαστικής απόφασης), μόνο στις περιπτώσεις εκείνες στις οποίες ο τρίτος προέβαλε αυτοτελή αξίωση. Ωστόσο, η απόφαση παράγει, σε κάθε περίπτωση, έννομα αποτελέσματα έναντι του τρίτου, με την έννοια ότι τα πραγματικά περιστατικά που διαπιστώθηκαν στην εν λόγω απόφαση είναι δεσμευτικά σε σχέση με οποιαδήποτε μεταγενέστερη αξίωση βάσει της αρχικής δίκης.

Άρθρο 74 - Περιγραφή των εθνικών κανόνων και διαδικασιών που αφορούν την εκτέλεση

Οι δικαστικές αποφάσεις και οι αποφάσεις σε εξωδικαστικές υποθέσεις μπορούν να εκτελεστούν από τη στιγμή που θα αποκτήσουν νομική ισχύ, εκτός εάν είναι αμέσως εκτελεστές, σύμφωνα με νόμο ή δικαστική απόφαση. Εάν υπάρχει ορισμένη προθεσμία για την εκούσια εκτέλεση δικαστικής απόφασης αλλά η απόφαση δεν εκτελεστεί, το δικαστήριο εκδίδει επιταγή προς εκτέλεση μετά την παρέλευση της προθεσμίας εκούσιας εκτέλεσης. Οι καταχωρισμένοι δικαστικοί επιμελητές έχουν το δικαίωμα να προβούν σε πράξεις εκτέλεσης βάσει εντολής προς εκτέλεση.

Οι επιταγές προς εκτέλεση εκδίδονται κατόπιν αιτήματος των εναγόντων από το δικαστήριο που έχει επιληφθεί της υπόθεσης. Για κάθε δικαστική απόφαση εκδίδεται μια επιταγή προς εκτέλεση. Εάν η δικαστική απόφαση πρόκειται να εκτελεστεί σε διαφορετικά μέρη, εάν μόνο ένα τμήμα της είναι άμεσα εκτελεστό, εάν έχει εκδοθεί υπέρ περισσότερων του ενός εναγόντων ή σε βάρος περισσότερων του ενός εναγομένων, το δικαστήριο εκδίδει περισσότερες επιταγές προς εκτέλεση κατόπιν αιτήματος του ενάγοντος. Όταν εκδίδονται περισσότερες επιταγές προς εκτέλεση, ο τόπος της εκτέλεσης ή το τμήμα της δικαστικής απόφασης που πρόκειται να εκτελεστεί σύμφωνα με την εν λόγω επιταγή πρέπει να αναφέρεται με ακρίβεια σε καθεμιά από αυτές, και στην περίπτωση από κοινού και εις ολόκληρον ανάκτησης, θα πρέπει επίσης να αναφέρεται ο εναγόμενος σε βάρος του οποίου επιδιώκεται ανάκτηση δυνάμει της επιταγής.

Άρθρο 75 στοιχείο α) – Ονόματα και στοιχεία επικοινωνίας των δικαστηρίων στα οποία πρέπει να υποβάλλονται οι αιτήσεις σύμφωνα με το άρθρο 36 παράγραφος 2, το άρθρο 45 παράγραφος 4 και το άρθρο 47 παράγραφος 1

Στη Λετονία, στο επαρχιακό ή το δημοτικό δικαστήριο [rajona (pilsētas) tiesa] στην περιφέρεια του οποίου εκτελούνται οι αποφάσεις.

Οι αιτήσεις αναγνώρισης ή άρνησης αναγνώρισης (άρθρο 36 παράγραφος 2 και άρθρο 45) πρέπει να υποβάλλονται στο επαρχιακό (ή στο δημοτικό) δικαστήριο στην περιφέρεια του οποίου εκτελούνται οι αποφάσεις ή στο επαρχιακό (ή στο δημοτικό) δικαστήριο στην περιφέρεια του οποίου βρίσκεται ο τόπος κατοικίας που έχει δηλώσει ο εναγόμενος. Ωστόσο, εάν δεν έχει δηλωθεί τόπος κατοικίας, οι αιτήσεις υποβάλλονται στο δικαστήριο στην περιφέρεια του οποίου βρίσκεται ο τόπος κατοικίας ή η καταστατική έδρα του εναγομένου.

Άρθρο 75 στοιχείο β) – Ονόματα και στοιχεία επικοινωνίας των δικαστηρίων στα οποία πρέπει να ασκηθεί ένδικο μέσο κατά της απόφασης που εκδίδεται σχετικά με αίτηση για άρνηση εκτέλεσης δυνάμει του άρθρου 49 παράγραφος 2

Στη Λετονία, στο περιφερειακό δικαστήριο (argabaltiesa), μέσω του επαρχιακού (ή δημοτικού) δικαστηρίου που εξέδωσε την απόφαση.

Άρθρο 75 στοιχείο γ) – Ονόματα και στοιχεία επικοινωνίας των δικαστηρίων στα οποία μπορεί να ασκηθεί οποιοδήποτε περαιτέρω ένδικο μέσο δυνάμει του άρθρου 50

Άνευ αντικειμένου.

Άρθρο 75 στοιχείο δ) – Γλώσσες που γίνονται δεκτές για τη μετάφραση των βεβαιώσεων που αφορούν δικαστικές αποφάσεις, δημόσια έγγραφα και δικαστικούς συμβιβασμούς

Άνευ αντικειμένου.

Άρθρο 76 παράγραφος 1 στοιχείο α) – Κανόνες περί δικαιοδοσίας των άρθρων 5 παράγραφος 2 και 6 παράγραφος 2 του κανονισμού

Στη Λετονία,

η δεύτερη παράγραφος του άρθρου 27 του νόμου για την πολιτική δικονομία σύμφωνα με την οποία εάν ο τόπος κατοικίας του εναγομένου είναι άγνωστος ή ο εναγόμενος δεν διαθέτει μόνιμη κατοικία στη Λετονία, μπορεί να ασκηθεί αγωγή στο δικαστήριο του τόπου όπου έχει ακίνητη περιουσία ή στο δικαστήριο του τελευταίου γνωστού τόπου κατοικίας του·

η τρίτη παράγραφος του άρθρου 28 του ίδιου νόμου, σύμφωνα με την οποία ο ενάγων μπορεί να ασκήσει αγωγή για σωματική βλάβη στο δικαστήριο του τόπου κατοικίας του ή του τόπου όπου επήλθε η βλάβη·

η πέμπτη παράγραφος του άρθρου 28 του ίδιου νόμου, σύμφωνα με την οποία η αγωγή για ανάκτηση περιουσίας ή αποζημίωση για την αξία αυτής μπορεί επίσης να ασκηθεί στο δικαστήριο του τόπου κατοικίας που έχει δηλώσει ο ενάγων·

η έκτη παράγραφος του ίδιου νόμου, σύμφωνα με την οποία οι αγωγές επί ναυτικών απαιτήσεων μπορούν επίσης να ασκηθούν στο δικαστήριο του τόπου όπου έλαβε χώρα η κατάσχεση του σκάφους του εναγομένου·

η ένατη παράγραφος του άρθρου 28 του ίδιου νόμου, σύμφωνα με την οποία ο ενάγων μπορεί να ασκήσει αγωγή για αξίωση που προκύπτει από εργασιακές σχέσεις στο δικαστήριο του τόπου κατοικίας που έχει δηλώσει ή του τόπου εργασίας του.

Άρθρο 76 παράγραφος 1 στοιχείο β) – Κανόνες σχετικά με την ανακοίνωση δίκης προς τρίτον που αναφέρεται στο άρθρο 65 του κανονισμού

Σύμφωνα με το άρθρο 640 του νόμου για την πολιτική δικονομία, η απόφαση για την αναγνώριση και εκτέλεση απόφασης αλλοδαπού δικαστηρίου ή η απόφαση απόρριψης της αίτησης λαμβάνεται από δικαστή, ο οποίος δικάζει σε μονομελή σύνθεση, βάσει της υποβληθείσας αίτησης και των εγγράφων που έχουν επισυναφθεί σ' αυτήν εντός δέκα ημερών από την κατάθεση της αίτησης χωρίς πρόσκληση των διαδίκων.

Άρθρο 76 παράγραφος 1 στοιχείο γ) – Συμβάσεις που προβλέπονται στο άρθρο 69 του κανονισμού

Συμφωνία της 11ης Νοεμβρίου 1992 για τη δικαστική συνδρομή και τις νομικές σχέσεις μεταξύ της Δημοκρατίας της Λετονίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας και της Δημοκρατίας της Λιθουανίας.

Συμφωνία της 23ης Φεβρουαρίου 1994 μεταξύ της Δημοκρατίας της Λετονίας και της Δημοκρατίας της Πολωνίας για τη δικαστική συνδρομή και τις νομικές σχέσεις σε αστικές, οικογενειακές, εργατικές και ποινικές υποθέσεις.

Τελευταία επικαιροποίηση: 14/07/2022

Την έκδοση αυτής της σελίδας στην εθνική γλώσσα διαχειρίζεται το εκάστοτε κράτος μέλος. Οι μεταφράσεις έχουν γίνει από την αρμόδια υπηρεσία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Οι τυχόν αλλαγές που επιφέρει η αρμόδια εθνική αρχή στο πρωτότυπο ενδέχεται να μην έχουν περιληφθεί ακόμα στις μεταφράσεις. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν αναλαμβάνει καμία ευθύνη όσον αφορά τις πληροφορίες ή τα στοιχεία που περιλαμβάνονται ή για τα οποία γίνεται λόγος στο παρόν έγγραφο. Βλ. την ανακοίνωση νομικού περιεχομένου για τους κανόνες πνευματικής ιδιοκτησίας που ισχύουν στο κράτος μέλος που είναι αρμόδιο για την παρούσα σελίδα.